

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Martiny Küchlerové v právní věci žalobkyně: **Mgr. V. J. K.**, zastoupena JUDr. Jiřím Novákem, advokátem se sídlem Na strži 2102/61, Praha, proti žalovanému: **státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2024, č. j. 5 Ad 12/2022-185,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ředitelky Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále také jen „správní orgán

I. stupně“ nebo „SÚKL“) ze dne 24. 2. 2022, č. j. suk141192/2022, byla žalobkyně výrokem

I. odvolána ze služebního místa představené – ředitelky sekce zdravotnických prostředků podle

§ 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „zákon o státní službě“); výrokem II. bylo rozhodnuto podle § 70 odst. 3 zákona

o státní službě, že žalobkyně se s účinností ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejdříve však s účinností ode dne 1. 3. 2022, zařazuje na a) služební místo: Právník REG, ID služebního místa: SSM702, s výkonem služby ve Státním ústavu pro kontrolu léčiv, v sekci registrací, b) v oboru služby: 22 – Legislativa a právní činnost, c) se službou na služebním místě na dobu neurčitou, d) se služebním označením: vrchní rada, e) se služebním působištěm v Praze; výrokem III. byla žalobkyně zařazena do 14. platové třídy, do 7. platového stupně.

[2] Státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví rozhodnutím ze dne 30. 6. 2022, č. j. MZDR 19989/2022-4/PER, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“); namítala, že je napadené rozhodnutí předčasné, nepřezkoumatelné a založené na nezákonném podkladu, konkrétně na návrhu systemizace schválené usnesením vlády č. 783 ze dne 29. 11. 2018. V důsledku napadeného rozhodnutí bylo žalobkyni odňato právo řádně vykonávat státní službu na služebním místě představené – ředitelky Sekce zdravotnických prostředků; účelem napadeného rozhodnutí, které potvrdilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku II., bylo nezařadit žalobkyni na místo vedoucí právního oddělení na Odboru zdravotnických prostředků.

[4] **Městský soud** v záhlaví označeným rozsudkem napadené rozhodnutí žalovaného zrušil

a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že městský soud shledal nedůvodnými žalobní námitky směřující proti návrhu na schválení a proti průběhu procesu schválení systemizace. Městský soud se naopak ztotožnil s tím, že klíčovým důvodem, jenž vedl ke změně organizační struktury Sekce zdravotnických prostředků, byla vysoce neuspokojivá situace spočívající v nahromadění desetitisíců nevyřízených žádostí o notifikaci zdravotnického prostředku na Odboru registrace a notifikace – Oddělení notifikace zdravotnických prostředků, jenž právě spadal pod Sekci zdravotnických prostředků. Systemizací proto bylo za účelem zefektivnění práce při vyřizování žádostí přistoupeno ke změně dosavadní organizační struktury Sekce zdravotnických prostředků tak, že došlo k jejímu zjednodušení odstraněním jednoho stupně (mezistupně) řízení, a to konkrétně Ředitelky Sekce (tj. služebního místa žalobkyně). Systemizace se promítla do služebního předpisu č. 13/2018 Organizační změny ve služebním úřadu a Organizačního řádu SÚKL pro rok 2019, jímž byla provedena i vnitřní organizační změna.

[5] Městský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ve vztahu k žalobním námitkám, v nichž žalobkyně vytýkala žalovanému, že se odmítl zabývat námitkami týkajícími se vad systemizace a podjatosti zaměstnanců SÚKL. Městský soud však dospěl k závěru o důvodnosti námitky o předčasnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 2. 2022; (volné místo vedoucího právního oddělení v Odboru zdravotnických prostředků bylo minimálně od 1. 3. 2022 volné a potenciálně vhodné pro žalobkyni, což nebylo vzato v úvahu). Podle § 24 odst. 5 zákona o státní službě platí, že výběrové řízení se nekoná, postupuje-li se podle § 61 tohoto zákona [v posuzovaném případě podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, tedy v důsledku zrušení služebního místa žalobkyně z důvodu změny systemizace]. Pokud žalovaný v rozhodnutí k námitce žalobkyně uvedl, že ze zákona o státní službě nevyplývá služebnímu orgánu povinnost nevyhlašovat výběrová řízení na neobsazená služební místa z důvodu jejich možného budoucího obsazení státním zaměstnancem, jehož služební místo bylo zrušeno nebo jenž se nachází z jakéhokoliv důvodu mimo výkon služby, ani povinnost (či možnost) již vyhlášené výběrové řízení z takového důvodu zrušit, pak je takový právní názor žalovaného v rozporu nejen s názorem Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Ads 205/2021-64), nýbrž i v přímém rozporu s Metodickým

pokračování

pokynem č. 1/2019 náměstka ministra vnitra pro státní službu. Služební orgán před vyhlášením výběrových řízení měl přezkoumat, zda služební místa, pro jejichž obsazení měl v úmyslu vypsat výběrové řízení, by pro žalobkyni byla/nebyla vhodnými, a teprve dospěl-li by k názoru, že se nejedná o vhodná služební místa pro žalobkyni, měl na tato místa vypsat výběrové řízení. Z tohoto důvodu zrušil krajský soud rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z důvodu nezákonnosti a věc zároveň v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu **kasační stížnost**, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka si je vědoma toho, že byla se svou žalobou formálně úspěšná, neboť jí bylo co do výsledku vyhověno, i skutečnosti, že dle § 104 odst. 2 s. ř. s. je kasační stížnost jen proti důvodům rozhodnutí nepřipustná. Stěžovatelka má však za to, že by i tak měl Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nesprávný právní názor městského soudu připustit. Rozsudek městského soudu, resp. důsledky z něho plynoucí, nemění ničeho na dosavadním procesním postavení stěžovatelky. Uplynutím doby 6 měsíců dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě totiž dojde ke skončení služebního poměru stěžovatelky u Státního ústavu pro kontrolu léčiv. Jedině závazný právní názor Nejvyššího správního soudu o nezákonnosti procesu přijetí systemizace, kterou bylo zrušeno místo stěžovatelky, může vést ke změně právního názoru městského soudu před uplynutím doby šesti měsíců, a tedy zamezení skončení služebního poměru stěžovatelky. V další části kasační stížnosti předkládá stěžovatelka námitky, které se v podstatné míře shodují s námitkami uplatněnými již v žalobě. Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve **vyjádření** k obavám stěžovatelky o její právní a procesní postavení a snahu zachovat služební poměr právě podáním kasační stížnosti uvedl, že ke změně právního postavení stěžovatelky došlo rozhodnutím o odvolání o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů ze dne 25. 10. 2024, č. j. MZDR 25252/2024-4/, a novým rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 30. 10. 2024, č.j. MZDR 28400/2024-4/PER. Správní orgán I. stupně je povinen znovu rozhodovat ve věci služebního poměru stěžovatelky, přičemž je vázán právními názory vyslovenými v uvedených rozhodnutích. Do vykonatelnosti nového rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci služebního poměru stěžovatelky se na ni nahlíží jako na státního zaměstnance, v jehož případě existují překážky ve službě na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě. Z toho je zjevné, že právní ani procesní postavení stěžovatelky není po vydání výše uvedených rozhodnutí ohroženo skončením služebního poměru. V návaznosti na uvedené považuje žalovaný kasační stížnost za bezpředmětnou a navrhuje, aby byla odmítnuta pro nepřipustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., eventuálně zamítnuta dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[8] Stěžovatelka v **replíce** k vyjádření žalovaného uvedla, že doba 6 měsíců není dostatečně dlouhá na to, aby stihla podat proti rozhodnutí ze dne 30. 10. 2024, č. j. MZDR 28400/2024-4/PER, žalobu, o které by městský soud stihl opětovně

rozhodnout. Stěžovatelce tak nezbyvá, než se svých práv domáhat prostřednictvím podání kasační stížnosti.

[9] **Nejvyšší správní soud** vzhledem k tomu, že kasační stížnost podala stěžovatelka, která byla v předcházejícím řízení o žalobě před městským soudem úspěšná, se zabýval nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[10] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li stanoveno jinak. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřipustná.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je včasná, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu a současně je podána osobou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo. O splnění podmínek objektivní přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.) není pochyb. Při hodnocení přípustnosti kasační stížnosti je třeba ale posoudit také to, zda jsou na straně stěžovatelky splněny podmínky subjektivní přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost totiž může podat jen ten účastník řízení před krajským, resp. městským soudem, kterému nebylo rozhodnutím soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. V opačném případě je kasační stížnost subjektivně nepřipustná a soud ji odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz usnesení NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012-33).

[12] Městský soud žalobou, kterou stěžovatelka podala, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, čímž rozhodl ve prospěch stěžovatelky a umožnil tak, aby věc byla žalovaným znovu projednána. Stěžovatelka byla tedy v řízení před městským soudem procesně plně úspěšná a v kasační stížnosti nenamítá, že měl městský soud výrokem ve věci rozhodnout jinak. Stěžovatelka se kasační stížností snaží domoci změny právního názoru městského soudu o zákonnosti procesu přijetí systemizace, kterou bylo zrušeno místo stěžovatelky, a sama tvrdí, že usiluje o změnu odůvodnění rozsudku městského soudu (bod 8.)

[13] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41, dospěl k následujícímu závěru: „*Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná.*“ (obdobně viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77). V nyní projednávané věci byla stěžovatelka v řízení před městským soudem procesně úspěšná a v kasační stížnosti nenamítá, že měl městský soud výrokem ve věci rozhodnout jinak. Odkaz stěžovatelky na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2021-41 (stěžovatelka měla patrně na mysli rozsudek NSS ze dne 1. 7. 2022, č. j. 5 Afs 91/2021-27, z něhož cituje, pozn. soudu) není přílehlavý. V citovaném rozsudku se jednalo o otázku, zda může být rozhodnutí, jímž byla poskytnuta dotace ve výši 60 267 431 Kč,

pokračování

považováno za částečně nevyhovující rozhodnutí ve zbývající částce 44 732 569 Kč s ohledem na původně požadovanou dotaci; to je případ skutkově zcela odlišný.

[14] Ve věci stěžovatelky Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout, neboť je dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná (výrok I.)

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta (výrok II.)

[16] Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v účinném znění, o vrácení zaplaceného soudního poplatku (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. ledna 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu